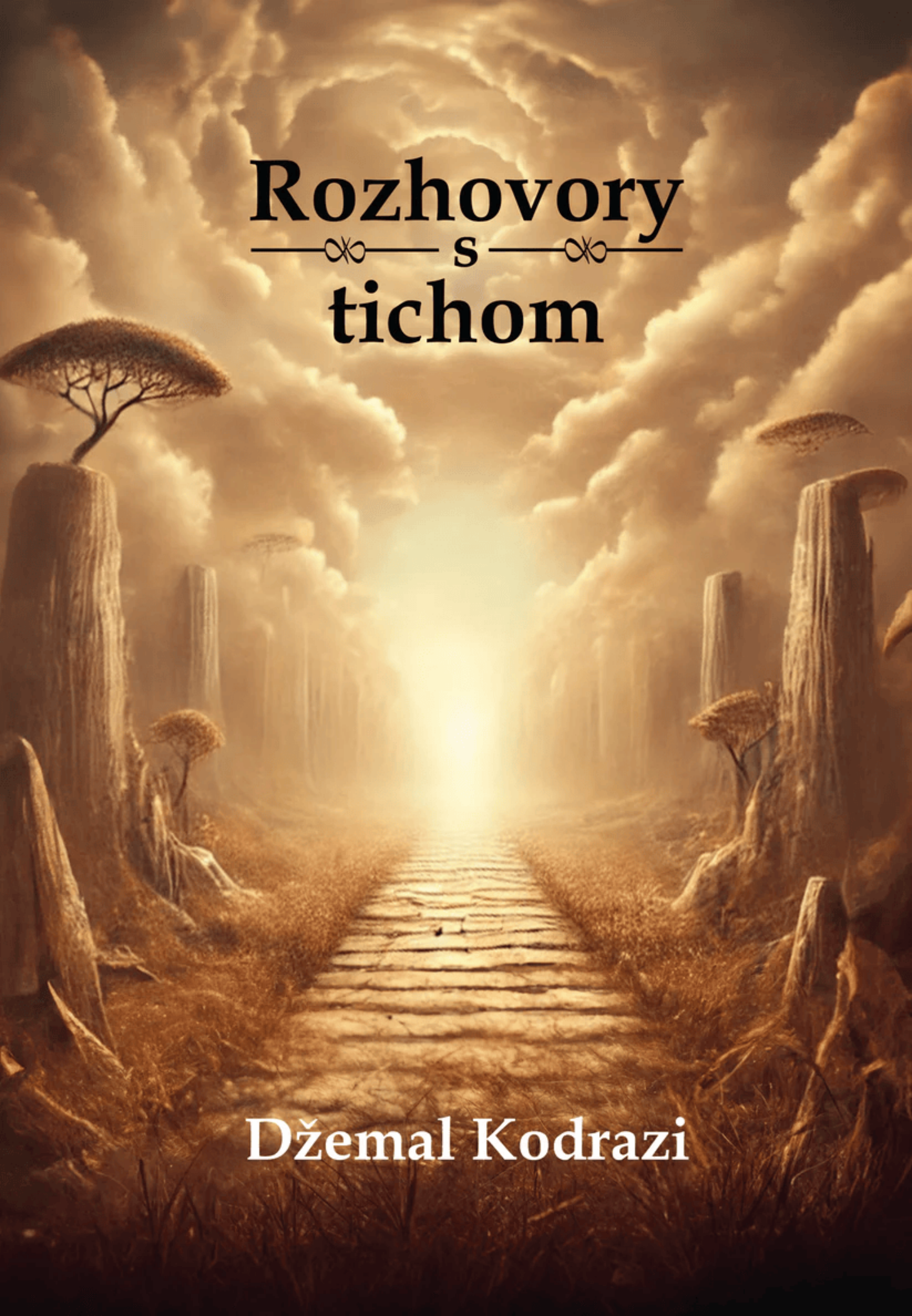

The background of the entire image is a surreal, golden-hued landscape. A path made of stone slabs leads from the bottom center towards a brilliant, glowing light source in the distance. The path is flanked by tall, thin, weathered rock pillars and small, acacia-like trees. The sky is filled with large, billowing clouds, and the overall atmosphere is one of hope and transcendence.

Rozhovory — ∞ — s — ∞ — tichom

Džemal Kodrazi

Rozhovory s tichom
© Džemal Kodrazi
Vydavateľstvo: PRINCIP NET s. r. o.
Rok vydania: 2024
ISBN 978-80-69116-04-7

V tejto knihe vám predkladáme výber
najlepších príbehov

Venujem túto knihu
môjmu synovi Tanerovi
do nebička

Moje poďakovanie patrí

Mojej manželke Daške,
kamarátke Katke Marcišovej
a kreatívnemu grafikovi Erikovi Lukáčovi

ÚVOD

Počas svojho života som neustále hľadal odpovede na otázky, ktoré sa vo mne objavovali. Čím viac som premýšľal, tým viac som si uvedomoval, že skutočné pochopenie neprichádza v tichu, ale v rozhovoroch. Nie sú to však len rozhovory s ľuďmi – často sú to dialógy, ktoré vedieme sami so sebou, s neviditeľnými silami, s otázkami viery, pochybností, nádeje a strachu.

V tejto knihe sú zhromaždené moje rozhovory so svetom – s Bohom, so sebou samým, s dušou, ale aj s protikladmi, akými sú chaos a pokoj, láska a strach. Každý z týchto dialógov mi otvoril nové pohľady na život a vniesol do môjho sveta hlbší zmysel. Zistil som, že často aj to, čo sa zdá byť rozporom, môže viesť k jednote a porozumeniu.

Tieto rozhovory vám teraz predkladám, s nádejou, že vás inšpirujú k zamysleniu, že v nich nájdete odpovede na vlastné otázky alebo sa aspoň stanú sprievodcom na vašej ceste k pochopeniu seba a sveta.

Pozývam vás na cestu, ktorá je rovnako o hľadaní, ako o nachádzaní. Verím, že v týchto dialógoch nájdete niečo, čo vás osloví a sprevádza.

Džemal Kodrazi

Džemal Kodrazi

ROZHOVORY S TICHOM

OBSAH

Rozhovor medzi Džemalom, Bibliou, Koránom a Tórou.....	10
Rozhovor medzi Hubertom a Radosťou.....	13
Rozhovor medzi Pokojom a Chaosom.....	16
Rozhovor medzi Sebastiánom a Anjelom.....	20
Rozhovor medzi Filipom, Frekvenciou a Zmyslom života.....	23
Rozhovor medzi Džemalom a jeho Dušou.....	26
Rozhovor medzi Šimonom a Bohom.....	29
Rozhovor medzi Filipom a Láskou.....	32
Rozhovor medzi Timotejom a jeho vnútorným hlasom.....	35
Rozhovor medzi Bibliou, Koránom a Tórou.....	39
Rozhovor medzi Džemalom a Zosnulými.....	42
Rozhovor medzi Gregorom a Karmou.....	45
Rozhovor medzi Strachom a Odvahou.....	49
Rozhovor medzi Mestom a Pamäťou.....	52
Rozhovor medzi Zdenkom a Šťastím.....	55
Rozhovor medzi Džemalom a Zemou.....	59
Rozhovor medzi veriacim a ateistom.....	62
Rozhovor medzi Starosťou a Mladosťou.....	65
Rozhovor medzi Rolandom a Minulosťou.....	68
Rozhovor medzi Petrom a Budúcnosťou.....	71
Rozhovor medzi Džemalom a Mestom.....	74

Rozhovor medzi Slzami a Vďačnosťou.....	77
Rozhovor medzi Viliamom a Dohľadom.....	80
Rozhovor medzi Džemalom doma a Džemalom v práci.....	83
Rozhovor medzi Zdravím a Radosťou.....	86
Rozhovor medzi Erikom a Nesplnenými Príaním.....	88
Rozhovor medzi Džemalom a Knihami.....	91
Rozhovor medzi Karolom a Emóciami.....	95
Rozhovor medzi Debilom a Hlúpym.....	98
Rozhovor medzi Pamäťou a Časom.....	101
Rozhovor medzi Pamäťou a Zabúdaním.....	103
Rozhovor medzi Džemalom a Morálnymi Zrkadlami.....	107
Rozhovor medzi Emilom a Modlitbou.....	110
Rozhovor medzi Racionálnou Mysľou a Intuíciou.....	113
Rozhovor medzi Bohom a Satanom.....	116
Rozhovor medzi Vôľou a Rezignáciou.....	119
Rozhovor medzi Džemalom a Morálkou.....	123
Rozhovor medzi Mesiacom a Nádejou.....	126
Rozhovor medzi Brunom a Nenávisťou.....	129
Rozhovor medzi Peklom a Rajom.....	132
Rozhovor medzi Slzami a Šťastím.....	135
Rozhovor medzi Džemalom a Vzduchom.....	138

Rozhovor medzi Ferdinandom a Hnevom.....	141
Rozhovor medzi Životom a Smrťou.....	144
Rozhovor medzi Strachom a Duchmi.....	147
Rozhovor medzi Minulosťou a Budúcnosťou.....	150
Rozhovor medzi Džemalom a Intuíciou.....	154
Rozhovor medzi Slzami a Smútkom.....	158
Rozhovor medzi Sudičkou a Bohyňou Nádeje.....	161
Rozhovor medzi Cestou a Nádejou.....	164
Rozhovor medzi Slnkom a Dúhou.....	167
Rozhovor medzi Džemalom a Úvahou.....	170
Rozhovor medzi Patrikom a Egom.....	173
Rozhovor medzi Anjelom a Smrťou.....	176
Rozhovor medzi Džemalom a Autom.....	179
Rozhovor medzi Matejom a Duchmi.....	182
Rozhovor medzi Národnosťou a Šovinistom.....	186
Rozhovor medzi Džemalom a Vedomosťou.....	189
Rozhovor medzi Nádejou a Strachom.....	192
Rozhovor medzi Mysľou a Srdcom.....	196
Rozhovor medzi štyrmi očami.....	199
Rozhovor medzi Anjelom a Bohom.....	201
Rozhovor medzi Džemalom a otvorenou knihou.....	203

Rozhovor medzi Attilom a Osudom.....	207
Rozhovor medzi Leonardom a Pamäťou.....	210
Rozhovor medzi Antonom a Egoizmom.....	213
Rozhovor medzi Kamilom a Nádejou.....	215
Rozhovor medzi Džemalom a starým písacím strojom.....	218
Rozhovor medzi Živým a Mŕtvym.....	221
Rozhovor medzi Albertom a Hanbou.....	224
Rozhovor medzi Láskou a Smútkom.....	227
Rozhovor medzi Oliverom a Negatívnou myšlienkou.....	230
Rozhovor medzi Džemalom a Uličkami.....	233
Rozhovor medzi Otom a Slzami.....	236
Rozhovor medzi Zoranom a Náhodou.....	239
Rozhovor medzi Tiborom a Smútkom.....	243
Rozhovor medzi Bohom a mŕtvym.....	246
Rozhovor medzi Džemalom a Zákonom.....	249
Rozhovor medzi Oskarom a Smrťou.....	252
Rozhovor medzi Svetlom a Tmou.....	255
Rozhovor medzi Satanom a Diablom.....	258
Rozhovor medzi Náhodou a Osudom.....	261
Rozhovor medzi Džemalom a Šovinizmom.....	265
Rozhovor medzi robotom a človekom.....	268

Rozhovor medzi Džemalom, Bibliou, Koránom a Tórou

Džemal sedel vo svojej izbe, obklopený knihami, ktoré predstavovali rôzne cesty k Bohu a životnej múdrosti. Na stole pred ním ležali Biblia, Korán a Tóra – tri posvätné texty, ktoré formovali vieru miliónoch ľudí po stáročia. Džemal hľadal odpovede na otázky, ktoré ho už dlhý čas prenasledovali, ale čím viac čítal, tým viac sa cítil stratený v spleti výkladov.

Povzdychol si a oprel sa o stoličku. „Ako mám nájsť pravdu, keď každá z vás hovorí niečo iné?“ spýtal sa ticho, jeho hlas bol plný úzkosti.

V miestnosti zavládlo ticho, až kým sa neozval hlboký, láskavý hlas.

„Pravda nie je jednosmerná cesta,“ prehovorila Biblia, jej slová boli pokojné a múdre. „Som svedectvom o Božej láske, o živote a smrti Ježiša Krista. Hovorím o spáse a nádeji. No nie som jedinou cestou k pravde.“

Džemal sa zamračil, cítiac zmätok. „Ale bolo mi povedané, že ty si jediná pravá cesta k Bohu.“

Biblia jemne zašumela stránkami. „Som jednou z ciest, Džemal. Pravda nepatrí jednej knihe ani jednému národu. Každý text, každá skúsenosť nesie kúsok múdrosti. Hľadanie Boha je osobná cesta.“

Ticho prerušil hlboký, pokorný hlas.

„Nehľadaj v rozdieloch, ale v spoločnom,“ prehovoril Korán. „Som Božie zjavenie prorokovi Mohamedovi; učím o podriadení sa Božej vôli, o spravodlivosti a milosrdenstve. Všetci sme deti Abraháma. Učíme sa, ako slúžiť Bohu a žiť čestne.“

Džemal pokrútil hlavou, cítiac vnútorné napätie. „Ale prečo potom medzi vami panuje toľko rozdelenia a konfliktov? Ak ste všetci od Boha, prečo ľudia bojujú kvôli viere?“

Korán sa jemne zatriasol, jeho slová zneli pokorne. „Ľudia často vidia rozdiely, no prehliadajú to, čo nás spája. Božie slovo bolo dané rôznymi spôsobmi, ale jeho podstata je rovnaká: milovať Boha, slúžiť druhým a žiť spravodlivo. Konflikty nie sú Božou vôľou, ale ľudskou chybou.“

„To je pravda,“ pridala sa Tóra, jej hlas bol starobylý a pevný. „Ja som počiatok. Rozprávam príbeh o stvorení, o zmluve medzi Bohom a ľuďmi. Učím o spravodlivosti, zodpovednosti a láske. Ale nie som odlišná od Biblie ani Koránu. Všetci hovoríme o tom istom Bohu, ktorý nás stvoril a vedie nás, aby sme boli lepšími ľuďmi.“

Džemal sa zamyslel. „Takže hovoríte, že všetci máte pravdu? Že každý z vás odhaľuje inú stránku Boha?“

„Presne tak,“ odpovedala Biblia. „Božia pravda je príliš veľká, aby ju poňala jediná kniha. Každý z nás odráža inú časť tejto pravdy.“

Džemal si pretrel tvár a vydýchol. „A čo mám teda robiť?“

Ako nájsť cestu, keď je všetko také zložité?“

Korán prehovoril láskavo: „Hľadaj Boha v sebe, Džemal. Pravda nie je len v knihách, ale aj v tvojom srdci. Súciť, spravodlivosť a láska v твоjich činoch – to je to najdôležitejšie.“

„A uč sa,“ dodala Tóra. „Nikdy neprestávaj hľadať a klásť otázky. Pravda sa neodhalí jednou odpoveďou. Je to cesta.“

Džemal cítil, ako sa jeho vnútro pomaly upokojuje. Možno odpovede, ktoré hľadal, neboli v knihách samotných, ale v jeho schopnosti prijímať rôzne pohľady. „Takže to, čo vás všetkých spája, je to, čo nás robí lepšími?“

„Áno,“ odpovedala Biblia. „Všetci hovoríme o tom, ako milovať Boha a ľudí okolo nás. O tom, ako nájsť v sebe lásku a súciť.“

„A to je to, čo je podstatné,“ doplnil Korán. „Nie je dôležité, ktorú knihu čítaš. Dôležité je, ako žiješ.“

Džemal sa usmial, cítil úľavu. Už viac nehľadal rozdiely medzi knihami. Rozhodol sa zamerať na to, čo ich spája – láska, spravodlivosť a ľudskosť. Konečné odpovede bude musieť nájsť vo svojom vlastnom srdci.

Rozhovor medzi Hubertom a Radosťou

Hubert stál na brehu tichého jazera, zapadajúce slnko maľovalo oblohu jemnými odtieňmi oranžovej a ružovej. Vzduch bol chladný, no vánok, ktorý mu hladil tvár, prinášal so sebou pokoj. Posledné týždne boli pre neho ako nekonečný boj. Jeho myseľ sužovali obavy, smútok a frustrácia, ktoré sa mu usadili v srdci ako ťažký kameň. Stál tam a hľadel na pokojnú hladinu jazera, v jeho mysli bublalo more nevyjasnených otázok.

„Prečo je všetko také ťažké?“ zašepkal si pre seba, sledujúc, ako sa odlesky slnka pomaly rozplývajú na hladine. „Kde je ten pokoj, ktorý som kedysi cítil? Prečo mám pocit, že som niečo stratil?“

Zrazu z ticha prírody sa ozval jemný hlas. Bol teplý a radostný, akoby prichádzal priamo zo svetla zapadajúceho slnka.

„To som ja,“ ozval sa hlas, naplnený jasom. „Som Radosť.“

Hubert sa prekvapene rozhlíadal, no nikoho nevidel. Len tichý vánok a oblohu zafarbenú teplými farbami. „Radosť?“ spýtal sa, nedôverčivo pozerajúc do priestoru. „Ty so mnou hovoríš?“

„Áno,“ odpovedala Radosť jemne, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec na svete. „Som tu s tebou, hoci si ma už dlho nevidel. Počula som, že ma hľadáš.“

Hubert sa smutne pousmial. „Hľadal som ťa,“ priznal ticho. „Ale už tak dlho som ťa necítil. Myslel som, že si ma opustila.“

Stratil som ťa.“

Radosť sa jemne zasmiala, jej smiech bol ako zvonček, ktorý sa vznášal v letnom vzduchu. „Ja som ťa nikdy neopustila. Len si ma prestal vnímať. Vo svojom živote si sa obklopil smútkom a hnevom, ale ja som bola stále tu, čakajúc, kedy ma znovu objavíš.“

Hubert sa zamyslel nad jej slovami. Pozeral na hladinu jazera, ktorá sa pohybovala v tichom rytme, a cítil, že v sebe mal prázdnotu. „Ako som ťa mohol nevidieť? Vždy som si myslel, že Radosť príde vo veľkých okamihoch – keď sa niečo podarí, keď život dáva zmysel.“

„Nie,“ odpovedala Radosť jemne. „Nie som len vo veľkých okamihoch. Som v tých malých, ktoré si často nevšímaš. Som v jemnom vánku, ktorý teraz cítiš na tvári, v teple slnka, ktoré ťa obklopuje, v pokojnom šume lístia. Som tu stále, len ma musíš vidieť.“

Hubert si vzdychol a sadol si na kameň pri jazere. Vlnky jemne narážali na breh a on sa zahľadel na odlesky slnka na vode. „Myslel som, že Radosť je niečo veľké, niečo, čo príde len vo chvíľach, keď je všetko dokonalé.“

„Nie,“ zopakovala Radosť pokojne. „Som tu v každom momente, ktorý si si dovolil vychutnať, aj v tých najmenších radoostiach. Som v úsmeve cudzinca, v rozhovore s priateľom, v pohľade na zapadajúce slnko. Som stále tu, len si ma prestal vnímať.“

Hubert sa na chvíľu odmlčal, jeho myšlienky sa ticho vinuli

v jeho mysli. Pozoroval jazero, no teraz ho videl inak. Jemné vlnky na hladine, tichý pohyb vetra, všetko sa zdalo byť živšie, hmatateľnejšie. „Takže si tu so mnou, aj keď sa cítim stratený?“ spýtal sa potichu, akoby sa bál odpovede.

„Áno,“ odpovedala Radosť s istotou. „Aj keď sa cítiš stratený, som tu. Možno nie som vždy hlasná alebo zrejmalá, ale nikdy ťa neopúšťam. Som tu aj v tých najťažších chvíľach, čakajúc, kým sa naučíš opäť ma vnímať. Kým sa opäť naučíš prežívať tie drobné okamihy, ktoré ti prinášajú pokoj.“

Hubert zhlboka vydýchol a na jeho tvári sa objavil jemný úsmev. „Myslím, že tomu konečne začínam rozumieť. Radosť nie je niečo, čo musím hľadať vonku. Je to niečo, čo je so mnou, ak si to dovoľím vidieť.“

Radosť sa usmiala, jej hlas naplnil Hubertovu myseľ svetlom a teplom. „Presne tak. Som rada, že si si to uvedomil. Som tu pre teba vždy, aj v tých najťažších dňoch. Stačí, ak otvoriš oči a uvidíš ma v maličkostiach, ktoré ti život ponúka.“

Hubert sa znovu zahľadel na jazero, teraz s pocitom hľbokej vďačnosti. Pochopil, že aj v najtemnejších chvíľach je Radosť vždy blízko. Stačí otvoriť srdce a prijať ju.

Rozhovor medzi Pokojom a Chaosom

V hĺbinách mysle, v krajine, kde sa pocity prelínajú a formujú bez hraníc, sa stretli Pokoj a Chaos. Bola to zvláštna krajina – na jednej strane bola kvetinová lúka, kde bolo všetko harmonické a voňavé, a na druhej strane rozbúrené, divoké more, kde vietor unášal všetko, čo sa dostalo do jeho dosahu.

Pokoj sedel v tráve na kraji tejto lúky, jeho prítomnosť bola upokojujúca a stabilná. Každý jeho nádych bol ako tiché zavíjanie vetra, ktoré prinášalo mier. Jeho oči boli mäkké, plné hĺbokej, tichej vody.

Zatiaľ čo Chaos, so svojimi rozvratnými vlasmi a očami plnými iskier, tancoval blízko rozbúreného mora. Jeho smiech bol hlasný, jeho pohyby rýchle, neustále sa menil, ako vlny, ktoré sa nikdy nedokážu ustáliť. Chaos sa priblížil k Pokoju, jeho energia takmer rozčesávala ticho, ktoré Pokoj vyžaroval.

„Pokoj, môj tichý brat,“ zvolal Chaos, jeho hlas prenikavý ako búrkový vietor. „Ako to, že vždy sedíš tak pokojne, keď je svet plný možností? Všetko sa neustále mení, rozvíja, exploduje a ty tu len sedíš, nehybný. Ako môžeš byť taký spokojný, keď je život taký živý a divoký?“

Pokoj sa pozrel na Chaos a jemne sa usmial, jeho oči boli plné nekonečnej hĺbky. „Chaos, tvoje pohyby sú fascinujúce. Viem, že svet sa mení a rozvíja, ale práve v tom spočíva moja úloha. Ja som prístav, kde sa všetko môže na chvíľu usadiť, kde môže nájsť miesto na odpočinok. Bez mňa by tvoje vlny

nikdy nenašli breh, kde by mohli spočinúť.“

Chaos sa uškrnul, jeho postava sa neustále vlnila, ako keby bola zložená zo samotného vetra. „Odpočinok je pre slabých! Skutočný život je o zmenách, o búrkach, ktoré všetko premieňajú, o krízach, ktoré tvoria nové možnosti. Som tým, čo prináša skutočné výzvy, čo núti ľudí konať, meniť sa. Bezo mňa by zostali uviaznutí, bez pohybu.“

Pokoj prikývol, akoby chápal pravdu, ktorú Chaos prinášal. „Áno, Chaos, bez teba by život nebol životom. Ty si ten, kto pohýna ľudí k zmene, kto ich núti vystúpiť zo svojich zabehnutých koľají. Ale bezo mňa by sa nakoniec unavili. Potrebujú ma, aby mohli spracovať všetky tie zmeny, ktoré prichádzajú s tebou. Ja im dávam priestor, aby si mohli uvedomiť, čo sa stalo, aby mohli nájsť význam vo všetkých твоjich premenách.“

Chaos sa na chvíľu zamyslel, jeho iskriace oči sa trochu stíšili. „Možno máš pravdu, Pokoj. Ale čo tí, ktorí sa ťa držia príliš pevne? Čo tí, ktorí odmietajú každú zmenu, ktorí chcú len ticho a nič nemenia? Nie je tvoja prítomnosť pre nich iba záťažou, ktorá im bráni žiť naplno?“

Pokoj sa jemne pousmial, jeho prítomnosť bola teraz ešte nežnejšia, ako letný vánok. „Je pravda, že niektorí sa ma držia až príliš. Ale aj títo ľudia sa nakoniec stretnú s tebou, Chaos. Pretože život sa nedá úplne ovládať. Ja im len dávam možnosť nájsť mier, ale viem, že nemôžu zostať v pokoji naveky. Rovnako ako ty nemôžeš udržať búрку naveky. Každý

potrebuje chvíľu odpočinku, aby znovu našiel silu čeliť ďalšej búrke.“

Chaos sa zasmial, jeho smiech znel teraz menej divoko, ale stále v ňom bola tá istá nespútaná energia. „Takže sme skutočne prepojení. Ty dávaš ľuďom odpočinok, aby mohli zvládnuť mňa. A ja som ten, kto ich vytrhne z tvojej náruče, aby sa mohli pohnúť ďalej, aby nezostali uväznení vo večnom tichu.“

Pokoj prikývol a pozrel na Chaos s pochopením v očiach. „Áno, Chaos. Ty a ja sme obidvaja nevyhnutní. Som ticho po búrke, a ty si búrka, ktorá dáva tichu zmysel. Spolu tvoríme rovnováhu, ktorá udržuje svet v pohybe a pritom mu dáva priestor na rozjímanie.“

Chaos sa usmial, jeho postava sa na chvíľu stíšila, ako keby prijal Pokojovu prítomnosť. „Možno sme obidvaja len dve strany tej istej mince. Ja tvorím nové začiatky a ty im dávaš zmysel. Bez teba by moje zmeny boli len chaotickým ničím, a bezo mňa by tvoj pokoj bol len stagnáciou.“

Pokoj prikročil bližšie a podal Chaosovi ruku. „Presne tak, Chaos. Ty prinášaš víchricu, ja prinášam mier. A len spolu môžeme tvoriť plnosť ľudského života – harmóniu medzi zmenou a stabilitou, medzi rozbúreným morom a pokojným brehom.“

A tak Pokoj a Chaos stáli vedľa seba, vedeli, že ich úloha je navzájom prepojená. Spolu tvorili rovnováhu, ktorú potrebujeme – energiu, ktorá nás poháňa, a ticho, ktoré nám

dáva zmysel a odpočinok. A tak, aj keď sa ich cesty neustále krížili, v hĺbke vedeli, že jeden bez druhého by nemohli vytvárať krásu a komplexnosť života.